

KRAJSKÝ ÚŘAD PLZEŇSKÉHO KRAJE
ODBOR KONTROLY, DOZORU A STÍŽNOSTÍ
Škroupova 18, 306 13 Plzeň

NAŠE ZN.:KDS/1951/12
SPIS. ZN.:ZN/407/KDS/12

DATUM: 2012-06-11

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor kontroly, dozoru a stížností jako správní úřad věcně a místně příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů a § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), rozhodl podle § 16 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona č. 106/1999 Sb.), ve věci odvolání podle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. sdružení Oživení o.s. se sídlem Lublaňská 18, 120 00 Praha 2 proti rozhodnutí města Sušice o odmítnutí žádost o poskytnutí informací podle tohoto zákona, zn. 1717/12/SPR ze dne 22. května 2012, takto:

rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace zn. 1717/12/SPR se pro jeho nepřezkoumatelnost

ruší a věc se vrací

městu Sušice jako povinnému subjektu k novému projednání.

Odůvodnění

Dne 31. května 2012 obdržel Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen KÚPK) prostřednictvím města Sušice odvolání ze dne 23. května 2012 sdružení Oživení o.s., se sídlem Lublaňská 18, 120 00 Praha 2 (dále jen „žadatel“) proti rozhodnutí města Sušice (dále jen „povinný subjekt“) o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací. Odvolání bylo podáno v zákonné lhůtě.

Po povinném subjektu bylo v souladu s § 13 zákona č. 106/1999 Sb. žádostí ze dne 17. května 2012 požadováno poskytnutí informací týkajících se přestupkového řízení vedeného ve věci přestupku dle § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů, proti JUDr. Jiřině Rippelové a to v rozsahu: a) jméno úředníka, který má na starosti vyřízení oznámení o výše uvedeném přestupku, b) informaci, zda byla osoba odpovědná za spáchání přestupku potrestána, popřípadě jakým způsobem, c) informaci, zda byla případně uložena pořádková pokuta odpovědnou osobou za spáchání přestupku uhrazena a k jakému datu, d) kopii konečného rozhodnutí o přestupku.

Informaci, uvedenou v žádosti pod písm. a) povinný subjekt poskytl v rámci Sdělení k žádosti o informaci ve smyslu § 67 odst. 4 přestupkového zákona a ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 22. května 2012. Ostatní informace, uvedené v žádosti pod písmeny b) – d) byly žadateli odmítnuty rozhodnutím ze dne 22. května 2012 s odkazem na § 8a zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. V odůvodnění povinný subjekt pak užití § 8a zákona č. 106/1999 Sb. doplnil odkazem na § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 101/2000 Sb.). Dále v odůvodnění svého rozhodnutí povinný subjekt zmínil § 67 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „správní řád“), jež je dle povinného subjektu komplexní úpravou týkající se poskytování informací a tedy zvláštním právním předpisem ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.

V odvolání, kterým žadatel brojí proti rozhodnutí povinného subjektu o neposkytnutí výše uvedených údajů, je pak uvedeno, že žadatel se neztotožňuje s podřazením požadovaných informací pod § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., tedy s tím, že by požadované údaje byly citlivými osobními údaji. Dále své odvolání odůvodňuje tím, že osoba, jíž se požadované informace týkají je osobou veřejně činnou, nad to pak poukazuje na ust. § 11 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., který výslovně stanoví, že povinné subjekty poskytují informace o všech rozsudcích. Odkaz povinného subjektu na ustanovení zákona o přestupcích a správního řádu je dle žadatele v této věci neopodstatněný.

KÚPK jako nadřízený orgán povinného subjektu se nejprve zabýval úplností předaného spisu k žádosti o informace, vedeného povinným subjektem. V tomto ohledu však musí KÚPK konstatovat neúplnost předaného spisu a to s ohledem na požadované informace. KÚPK se v této věci plně ztotožňuje s autory komentáře k zákonu o svobodném přístupu k informacím, když má za to, že „součástí předkládaného spisového materiálu musí být i informace, vůči nimž povinný subjekt uplatnil důvod pro odmítnutí žádosti, neboť bez jejich znalostí nemůže nadřízený orgán postup povinného subjektu prověřit.“ (FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy: komentář. 2. vyd. Praha: Linde 2012. s. 693). Vzhledem k tomu, že nadřízený správní orgán je však schopen ve věci rozhodnout i bez znalosti konkrétních údajů, není toto pochybení natolik zásadní, aby bylo rozhodnutí povinného subjektu jen z tohoto důvodu nutné rušit pro jeho nepřezkoumatelnost.

Nedostatky, které však rozhodnutí vykazuje jak ve své výrokové části, tak v odůvodnění jsou důvodem pro jeho naprostou nepřezkoumatelnost.

Zásadní nedostatky s dopadem do přezkoumatelnosti rozhodnutí vykazuje již výroková část rozhodnutí. Nejenže povinný subjekt neuvedl základní právní ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno a není tak zcela zřejmé, zda se jedná o rozhodnutí dle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. nebo jiné rozhodnutí ve správním řízení, navíc však odkázal na užití § 8a zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999. Spojení těchto dvou ustanovení je vnitřně rozporné a prohlubuje nejasnost klasifikace rozhodnutí uvedené výše.

Ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. umožňuje rozhodnout o podané žádosti o informace dle § 15 zákona č. 106/1999 Sb. odmítnutím. Pokud by však povinný subjekt posoudil požadovanou informaci jako informaci, jejíž poskytnutí je upraveno v jiném právním předpisu komplexně, pak by nebylo možné, aby se s takovou situací vyrovnal procesně dle zákona č. 106/1999 Sb., když § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. jeho užití výslovně odmítá!

Hrubé rozpory ve výrokové části rozhodnutí pak neosvětlilo ani odůvodnění rozhodnutí, které naopak odkazuje na další ustanovení správního řádu a zákona o přestupcích. Z odůvodnění rozhodnutí pak není zřejmé, jakými úvahami se povinný subjekt při rozhodování řídil, jaké souvislosti přikládá jednotlivým uvedeným ustanovením právních předpisů.

KÚPK je vzhledem k výše uvedenému oprávněn rozhodnutí pro jeho naprostou vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost bez dalšího zrušit. Protože však i odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu vykazuje vnitřní rozpory a nesprávné aplikace jednotlivých ustanovení právních předpisů, odůvodní své závěry KÚPK rozsáhleji.

K odkazu povinného subjektu na § 38 správního řádu KÚPK uvádí, že vztah zákona č. 106/1999 Sb. a institutu nahlížení do správního spisu dle správního řádu je vyjasněn již ustálenou judikaturou na toto téma. Například rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 27. 1. 2004, č.j. 5 A 158/2001-100 jasně říká, že „postup podle § 23 starého správního řádu (v současnosti § 38 správního řádu) o nahlížení do spisů připadá v úvahu v těch případech, kdy žadatel skutečně požaduje získání informací prostřednictvím nahlížení do spisu ve smyslu uvedeného ustanovení. Pokud však stěžovatel takový postup nevolí a výslovně se dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu uvedenou v § 23 odst. 2 starého správního řádu.“ NSS v rozsudku ze dne 13. 12. 2006, č.j. 5 As 3/2006 – 7 pak dále rozvinul, že „... nahlížení do spisů ve správním řízení není realizací hmotného práva, nýbrž práva procesního; úprava obsažená ve správním řádu se totiž vztahuje pouze na situaci fyzického nahlížení do spisu.“ Dále pak shodně judikoval, že „pokud žadatel s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. požádá o poskytnutí informací obsažených ve spise jinou formou než nahlédnutím (poskytnutím kopie listin ve spise obsažených, sdělením konkrétního údaje apod.), je na místě aplikovat zákon upravující právo na informace, tedy postup dle zákona č. 106/1999 Sb. neboť správní řád jiné formy poskytování neužije.“ Z výše uvedeného plyne zásadní rozdíl, mezi způsobem poskytování informací dle správního řádu a zákona č. 106/1999 Sb., když poskytování informací dle správního řádu se nadto týká účastníků správního řízení (a dalších oprávněných osob). Ustanovení § 38 správního řádu je ve své podstatě opravdu komplexní úpravou poskytování informací, ovšem pouze v rozsahu, kdy o informace ze správního spisu žádá účastník řízení formou nahlížení do správního spisu.

KÚPK má za to, že vztah mezi zákonem č. 106/1999 Sb. a § 38 správního řádu je postaven na specialitě daného ustanovení správního řádu k zákonu č. 106/1999 Sb., kdy ustanovení správního řádu je ve vztahu k účastníkům řízení ustanovením rozšiřujícím, umožňující poskytnout těmto osobám větší rozsah informací, na něž mají právo dle správního řádu, než které umožňuje zákon č. 106/1999 Sb. Zákon č. 106/1999 Sb. má umožnit získání informací od povinných subjektů ve věcech, které se mohou týkat veřejných záležitostí, a které mohou vyvolat veřejnou diskusi a tím umožnit kontrolu fungování veřejné správy prostřednictvím veřejnosti. Pokud by tedy bylo žadateli umožněno dosáhnout širšího práva na informace dle jiného právního předpisu, i přesto, že by informace byly požadovány dle zákona č. 106/1999 Sb., je třeba k takovému právnímu předpisu přihlídnout, a informace poskytnout v nejširším možném rozsahu. Jiným postupem by šel povinný subjekt proti smyslu zákona č. 106/1999 Sb.

Pokud se týká odkazu na ustanovení přestupkového zákona, není KÚPK zřejmá souvislost, kterou chtěl tímto povinný subjekt vyjádřit, neboť přestupkové spisy jsou spisy správními a při nahlížení do těchto spisů se používá ustanovení správního řádu. Vzhledem k tomu, že žadatel byl navrhovatelem přestupku, užívá se pro informování navrhovatele o řízení o přestupku speciální ustanovení uvedené v zákoně o přestupcích. Stále však v obecné rovině platí, že pokud se navrhovatel přestupku bude domáhat nahlížení do přestupkového spisu, je třeba se s tímto vypořádat dle ustanovení správního řádu. Vzhledem k tomu, že žadatel nebyl účastníkem přestupkového řízení a nepožadoval informace formou nahlížení do přestupkového (správního) spisu, nelze uvažovat o nepodřazení takovéto žádosti pod zákon č. 106/1999 Sb.

K odkazu na ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu s § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. povinný subjekt uvedl, že ust. § 4 odst. b) zákona č. 101/2000 Sb. je třeba vykládat extenzivně, když informace o výsledku přestupkového řízení zařadil pod údaj vypovídající o odsouzení za trestný čin. S tímto výkladem se však KÚPK neztotožňuje, když výčet citlivých údajů uvedených v § 4 odst. b) zákona č. 101/2000 Sb. je výčtem taxativním, jež nelze vykládat extenzivně. V tomto kontextu pokládá KÚPK za vhodné se zmínit o § 11 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého povinné subjekty poskytují informace o rozsudcích. Žadatel ve svém odvolání

odůvodňuje tímto ustanovením jeho právo na požadované informace, když rozhodnutí o přestupku podřazuje pod rozhodnutí o trestných činech. Stejně jako výše pak platí, že ani v tomto případě nelze výčet, který je stanoven v § 11 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. rozšiřovat. (Odvolatel při tom sám nesouhlasil s podřazením požadovaných informací pod pojem trestný čin uvedený v § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb.)

V této věci je dle KÚPK rozhodující, zda je předmětný údaj údajem soukromým nebo veřejným. Nálezem Ústavního soudu sp. zn. ÚS 23/05 z 17. 7. 2005 a rozsudkem NSS č.j. 3 As 3/2010-182 byla potvrzena existence obecného právního názoru, že profesionální sféra osob působících ve veřejném životě patří do sféry veřejné. Údaj se týká veřejné sféry, pokud může být otázkou veřejného zájmu. Takový údaj pak spadá pod ochranu čl. 17 odst. 1, 2,3, a 5 Listiny a čl. 10 odst. 1 Ústavy. Při rozhodování o tom, zda se jedná v konkrétním případě o informace veřejné či soukromé musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informace způsobitou přispět k diskusi v demokratické společnosti týkající se veřejného zájmu a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který vykonává veřejnou funkci. Co se považuje za věc veřejnou, bylo vyjádřeno Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 453/03. „Věcí veřejnou jsou veškeré agendy státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. například činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, advokátů, popř. kandidátů či čekatelů na tyto funkce,... Tyto veřejné záležitosti, resp. veřejná činnost jednotlivých osob mohou být veřejně posuzovány.“

V posuzovaném případě je zřejmé, že požadované informace se v žádném případě nedají podřadit pod informace o detailech soukromého života jednotlivce vykonávajícího veřejnou funkci. Naopak informace spojené se zákonnou povinností veřejně činné osoby týkající se střetu zájmů se dá považovat za informace vhodné pro veřejnou diskusi, když „v zásadě na všem, co může souviset s fungováním moci ve státě, mohou mít jednotlivci i veřejnost legitimní zájem; jde o jejich informování a o svobodné utváření názorů a eventuálně o následné veřejné posuzování, tedy o veřejnou diskusi, což může působit jako veřejná kontrola činnosti státu.“ (Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10)

KÚPK se tedy nejenže neztotožnil s výrokem rozhodnutí, který vykazuje vnitřní rozpornost, ale dále ani odůvodnění rozhodnutí jeho výrok nijak neobjasnilo. KÚPK tedy nezbylo nic jiného, než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se dle § 91 správního řádu nelze dále odvolat.

Mgr. Drahomíra Janoušková
pověřená zastupováním vedoucího odboru kontroly, dozoru a stížností

Doručí se:

- 1) Oživení o.s., Lublaňská 398/18. 120 00 Praha 2
- 2) Město Sušice, Náměstí Svobody 138, 342 01 Sušice